

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραδέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ πέντε τοῦ μηνὸς Μαΐου,
ἐποχὴ θεάτρων καὶ Φρενοκομείου.

Ποῦντο ἑβδομηκοστὸ
εἰς τὰ χέρια μου βασιτῶ.

Πραξικόπημα δεινὸν
εἰς τὸν δῆμον Ἀχαρνῶν.

Χαρήτε, νέας ἐκλογῆς μᾶς ἔφεξαν ἡμέραις,
μὲ πρᾶσινα κληματαριάς στεφανωθῆτε φύλλα,
καὶ πάλι ἄς ἀρχίσουνε νταούλια καὶ φλογέραις
εἰς τοῦ Πετράκη τοῦ κομψοῦ καὶ τοῦ ἱλάρχου Ψύλλα.
Πάλι σουβίλλετε ἀρνιά, καλοὶ συμπατριῶται,
καὶ ὅτ' ἡμεῖς τῶν πίνετε καὶ ὅτ' ἡμεῖς τῶν τρώτε.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν Ἀχαρνῶν γιὰ τοὺτους ἀκυρώθη,
κι' ἔχρησαν οἱ Ἀχαρνεῖς κι' ἐσκίρτησε ἡ χώρα,
ὅταν ὁ Ἀνάργυρος σκοπίμως ἐπροδόθη
ἀπὸ μπακάλικη ποδιὰ τῆς ἐκλογῆς τὴν ὥρα.
Κι' ἐπιτροπὴ ἐκίνησεν εἰς Ἀχαρνὰς νὰ ἴδῃ
πὺς ἔνα τέτοιο ἔγινε παμπόνηρο παιχνίδι.

Ἦνας μπακάλης φοβερός ὅτ' ἡς ἐκλογῆς τὴν χαύρα
τὴν κάλπη τοῦ ἱλάρχου μᾶς ἐσκέπαζε μὲ τρόπο,
κι' ὅσα κουκιά θὰ ἔπερνε ὅτ' ἡς Μαραθῶνα μαύρα,
εἰς ἐπὶ γαῖαν ὅτ' ἡς ΝΑΙ χωρὶς κανένα κόπο.
Κι' ἔτσι ὁ κύρ Ἀνάργυρος μ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν
ἀπέμεινε ὁ φουκαρὰς ἀνέλπιστα ὅτ' ἡς κρύα.

Ἄλλ' ἔμως χάρις ὅτ' ἡς βουλὴν καὶ εἰς τὸν Δελιγγιάννη,
ὅς φανερά ἀπέδειξαν τῆς ἐκλογῆς τὸν δόλον,
κι' ὁ προσφιλεὶς Ἀνάργυρος τὴν θέσιν του λαμβάνει,
ὅς θοράμιον τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν δικαίων ὄλων.
Ἀνέστησαν τὴν λεοντὴν μετὰ κραυγῆς μεγάλης,
κι' ἐπ' ἡν ὁ ἐπάρατος καὶ συγγερὸς μπακάλης.

Ὅτ' ἡς Μαραθῶνα ἐκλογαῖς μᾶς ἔφεξαν καὶ πάλι,
εὐθὺς πλουσία τράπεζα ἐμπρός μας ἄς στρωθῇ,
καὶ ἡ παράνομος ποδιὰ τοῦ ἀναιδοῦς μπακάλη
ὡς ἀντιπολιτεύσεως σημάϊα νὰ στηθῇ,
νᾶναι φοβέρ' ἀδιάρκοτη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
νὰ κρύβεται κάθε ποδιὰ ὅπου τὴν ἀντικρύση.

Καὶ γράφατε εἰς τὴν ποδιὰν ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν
μὲ γράμματα δλόχρυσα «Ἐν τούτῳ μόνον νίκα»,
χαράξατε τῆς ἐκλογῆς τὴν ὅλην ἱστορίαν,
καὶ πὺς ὁ Ψύλλας ἔμεινε μονάχα μὲ τὴ γλύκα.
Κι' ἄς κυματίζῃ μελανὴ ὕψηλ' εἰς τοὺς ἀέρας,
νὰ ἐνθυμίζῃ πάντοτε τὰς πονηρὰς ἡμέρας.

Μετὰ βοῆς κι' ἀλλαλαγμῶν ἄς σπεύσωμεν ἐν τάχει
ὅτ' ἡς Μαραθῶνος τοὺς δρυμοὺς, λεθέντικα παιδιὰ,
κι' ἐκεῖ ἄς ἴδωμεν κι' ἐμεῖς οἱ Μαραθωνομάχει
πὺς βουλευτὴν ἀνέδειξε τὸν Ψύλλαν ἢ ποδιὰ.
Ἐμπρός, ἄς τρέξῃ ὁ καθεὶς, τῶν ἐκλογῶν εἰδήμων,
μὲ τὴν σοφὴν ἐπιτροπὴν ὅτ' ἡς Ἀχαρνῶν τὸν δῆμον.

Χαρήτε, νέας ἐκλογῆς μᾶς ἔφεξαν ἡμέραις,
μὲ πρᾶσινα κληματαριάς στεφανωθῆτε φύλλα,
καὶ πάλι ἄς ἀρχίσουνε νταούλια καὶ φλογέραις
εἰς τοῦ Πετράκη τοῦ κομψοῦ καὶ τοῦ ἱλάρχου Ψύλλα.
Ἐξω καὶ μοὶ καὶ βάσανα, ἔξω κακὴ καρδιά,
κι' ἔλοι μαζί ἄς φάλλωμεν «Ἐβίβα ἢ ποδιὰ».

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος

- Π.—Γιὰ πές μου, παρακολουθεῖς καθόλου τὰς ἐνστάσεις;
Φ.—Ἐδῶ συμβαίνουν πράγματα ποῦ εἶναι νὰ τὰ χάσης.
Ἐν πρώτοις πᾶσα ἐκλογὴ ἀφεύκτως ἀκυροῦται
κι' ἐν γένει τοῦ Συντάγματος τὸ πνεῦμα χαλαροῦται.
Παντοῦ ἀκοῦς ἐπέμβαιον, παντοῦ δωροδοκίαν,
οἱ βουλευταὶ τὴν νόμιμον δὲν ἔχουν ἡλικίαν,
ἐδῶ ἀνακατάνονται χωροφυλάκων στίφη,
ἐκεῖ δ' ἀντιπρόσωπος τοῦ βουλευτοῦ τὸ στρίφει,
ὁ ἕνας τὸ μανδύλι του τὸ χώνει μέσ' στήν τρύπα,
ὁ ἄλλος χώνει ἀπ' ἐξω στήν κάλπη μία πίπα,
καὶ βλέπεις τότε, Περικλῆ, τὴν κάλπη νὰ καπνίζει...
ὁ ἄλλος πάλι ἀπ' ἐδῶ τοὺς ἐκλογεῖς ὀρκίζει,
ὅλοι σχεδὸν οἱ πανταχοῦ τοῦ κράτους ψηφοφόροι
ἐψήφισαν τοὺς βουλευτάς, ὡς λέγουν, μὲ τὸ ζόρι,
κι' ὅμως πολλὰ σφαιρίδια ὄρεθῆκαν παραπάνω...
ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνω.
Π.—Μὰ πῶς; καθεὶς τὴν ψήφον του δὲν δίδει ὅταν θέλῃ;
Φ.—Κι' ὅμως ἰδοὺ ἀκύρωσαν τὴν ἐκλογὴν Σενέλη.
Μάτην δ' Ῥήγας, Περικλῆ, μανιωδῶς φωνάζει,
μάτην καὶ ὁ Χαρίδημος τὸν λάρυγγά του βγάζει,
εἰς μάτην δὲ καὶ μάντιρες προφθάνουν ψηφοφόροι,
τὰ πάντα εἶναι μάταια κι' ἀντίο, Ξηροχώρι.
Καὶ νᾶσαι παραδέχαις καὶ νὰ μὴν ἀμφισβῆλῃς
ὅτι ἀφεύκτως βουλευτὴς θὰ ἔλθῃ ὁ Πετσάλης,
ὅστις καὶ δόχως βουλευτὴς ἔμπορῶς νὰ περάσῃ,
χωρὶς τὸ Κοινοβούλιον παντάπῃ νὰ χάσῃ.
Π.—Καλὰ, μὰ πῶς σοῦ φάνηκε κι' ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ψύλλα;
Φ.—Βλέπω πῶς ἀπ' τὴν Χάρυβδι μὲ ῥίχνεις εἰς τὴν Σκύλλα.
Ἀποῦ λοιπὸν τὸ ζήτημα τῶν Ἀχαρνῶν μοῦ θίγεις,
ἀκουσον, φίλε Περικλῆ, τί τρέχει ἐν ὀλίγοις.
Εἰς, ὅστις, λέγουν, ἐκλογεῖς τῶν ἐναντίων ἦτο,
τὸν κύριον Γεννάδιον ἐκτάκτως ἐμμεῖτο,
καὶ δὴ περιερχόμενος τοὺς δῆμους καὶ τὰς πόλεις,
ἐξόδιζε τοὺς χωρικοὺς ἐξώλεις καὶ προώλεις.
Ἐκ τούτου ὁ Γεννάδιος πρὸς τῶν ἐνομίσθη
καὶ εἰς τοὺς δῆμους, ὡς εἰκός, ὁ ῥήτωρ ἐμαυρίσθη!
Π.—Μὰ σύ, μωρέ, δὲν μοῦπες γρὺς ἀκόμη γιὰ τὸν Ψύλλα...
Φ.—Πάλιν ἀπὸ τὴν Χάρυβδι μὲ ῥίχνεις εἰς τὴν Σκύλλα.
Ἰδοὺ λοιπὸν... στήν αἴθουσαν συνάγονται πολῖται,
καὶ ἡ τῆς Μέσης ἐκλογὴ σπουδαίως συζητεῖται.
ἀλλ' ἔξαφνα μὴ πέρδικα πετεινὴ σὺν ἀέρα,
καὶ διασχίζει τῆς βουλῆς τὸν θόλον πέρα πέρα,
κατεδιώχθη, Περικλῆ, ἡ πέρδικα, ἀλλ' ἐκρύφθη,
κι' ὡς ἐνστάσις προτείνεται, ἀλλ' ὅμως ἀπερρίφθη.
Π.—Καὶ σὺ αὐτὴν τὴν πέρδικα γιὰ πές μου πῶς τὴν κρίνεις;
Φ.—Ὡς οἰωνὸν εὐχάριστον τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης,
καὶ ὅταν βλέπῃς πέρδικα ἐκεῖ νὰ καταφύγῃ,
σημαίνει: ὅτι ἀφθονὸν θὰ ἔχωμεν κυνήγι.

- Π.—Ὡστε κατεπατήθησαν καὶ πέρδικες καὶ νόμοι.
Φ.—Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα, ἔχεις νὰ ὀῖς ἀκόμη!...
Π.—Ἀλλὰ δὲν μοῦπες τίποτε ἀκόμη γιὰ τὸν Ψύλλα.
Φ.—Πάλιν ἀπὸ τὴν Χάρυβδι μὲ ῥίχνεις εἰς τὴν Σκύλλα.
Π.—Μὰ μὲ τὴν Χάρυβδι αὐτὴ παραπολὺ μοῦ ἔμπεσε...
Φ.—Εἶναι ἀρχαῖον ἀγαλμα... καθὼς κι' ἡ δύο Σφίγγες...
Π.—Δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ μοῦ πῇς, βρε Φασουλῆ, ὡς τίποτα;
Φ.—Μὰ δὲν μὲ δέρνεις γρήγορα, μωρέ, γιὰ νὰ γινώσκω
γιὰτ' εἰμι κακοδίθετος ἀπὸ δυσεντερίαν
κι' αἰσθάνομαι ἀπέχθειαν καὶ ἀδιαφορίαν
γι' αὐτὸ καὶ σ' ἀποχαιρετῶ...
Π.—

νὰ σοῦ περάσῃ, ἄνδρε, καὶ ἡ δυσεντερία.

Τηλεγραφήματα καινούρια,
ποῦ ἔρχονται μὲ τόση φούρια,

ΜΑΔΡΙΤΗ, τόσαις τοῦ μηνός.—Χολέρα ἀνεφάνη,
καὶ τοῦτο τὸ ἀπέδωσαν πολλοὶ στὸν Δεληγιάνη.

ΣΚΟΔΡΑ.—Τρικούπης Ἀλβανοὶς ὅπλα καὶ ξίφη στέλλει,
καὶ μυστικὰς στοὺς προὔχοντας εἰδήσεις ἀναγγέλλει.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.—Ὁ κύριος Σκουλούδης παρ' ἐλπίδα
τρέχει μὲ δίσκον κι' ἐπαιτεῖ διὰ τὴν Κωπαῖδα.

ΑΓΤΟΘΙ.—Ἀκاذήμεια μεγάλως ἡλεκτρίσθη,
μαθοῦσα ὅτι τῶν Καίρων ὁ Πέτρος διωρίσθη
ἐπόπτης καὶ διευθυντὴς δημοτικῆς παιδείας,
συγχαίρει δὲ Ζυγομαλᾷ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Σκέπτονται κι' ἐδῶ καὶ συζητοῦν ἀπὸ
ἂν ἔγιναν τῶν Ἀθηνῶν οἱ νέοι ἀστυνόμοι.

ΑΓΤΟΘΙ.—Συνεκίνησε Φιλέλληνας βαθέως
διορισμὸς Ἐμμανουὴλ ὡς πρώτου Γραμματέως.

ΡΩΜΗ.—Ὁ Πάππας ἐν χορῷ τὴν ὄραν του περὶ
διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λίθου τῆς Κανᾶ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.—Ὁργανισμὸς κι' αἰσθηματὰ ἀκριά.

ΑΓΤΟΘΙ.—Πάλιν ἔγινε κομμάτια ἡ σημαία.

Στῆς Κηφισσιᾶς τὴν ἐσοχὴ
γάλα τῆς ὥρας καὶ παχὺ.

Τῆς ἑξακουστῆς «Γλυκὸδρυσης» παρήρτημα θὰ ῥοῖται
ἐξω ἐκεῖ στήν Κηφισσιᾶ, καὶ τρέξετε νὰ πῆτε
γάλα τῆς ὥρας θρεπτικὸ ἀπὸ τὴν ἀγέλαδα
ἀνήμεσα σὲ μυρωδιὰ καὶ τόση πρασινάδα.
ἔχει καὶ κούνησις κι' ὁμορφὴ παιχνιδιὰ καὶ ποικιλία,
γιὰ νὰ χωνεθοῦν εὐκολὰ ἀμφοτέρω τὰ φύλα.

Τύποι πασχόντων ἐκ βουλευμίας
μετὰ προσόντων Ἀστυνομίας.

Λόγος τοῦ Σιγάλα
ποῦναι γιὰ κρεμάλα.

Ἄρα πολλὰς, ἄρχοντες, κυτῆσατε τὰς χεῖρας,
καὶ ἕως νῆας δρέψατε λαμπράς κατὰ βροχάρων,
ἀρπάζετε ὅλοι σας μὲ φλογερούς κρατήρας,
καὶ ἔλλατε πανστρατιά εὐθὺς κατὰ Βουλγάρων.
Ἐμπρός, ἔμπρός, τί κήθεσθε; μαῦρους πολέμους θέλω...
(Ὅτι ἔρχεται μὴ λεμονιὰ εἰς τὸ ψηλὸ καπέλο.)

Ἐλπίστε θάλλας γύρω μου αἰματηρῶν κινδύνων,
καὶ κατὰ τύχην γεννηθεῖς κι' ἐγὼ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
τὴν ἡμετέραν καὶ πολλὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
καὶ πάλιν σὰς παρακαλῶ, μὴ δίνετε σθεναρὰς.
Εἰς πόλεμον, ἀκραταί, μεγάλον σὰς καλῶ...
(Μὲ μὴ γενναῖα καπελὰ τοῦ φαύλου τοῦ ψηλοῦ.)

Στήσατε τὴν σημαίαν μας, ἀπόγονοι Ἑλλήνων,
καὶ ὅχι μόνον στήν σελτὴν τοῦ Κωνσταντίνου πόλεον,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σόφειαν, Παρίσι καὶ Λονδόνον,
κι' ἐν γένει στήν ἐμφύλιον τῆς αἰκουμένης ἑλθόν.
Μὰ σεῖς, κλητῆρες, σώσατε τῶν λεμονίων τὸ θῆμα,
καὶ εὐθὺς στὸ Ἀστυνομικὸν πηγαίνετε με τιμῆμα.

Ἰδέτε τὴν Ἀνατολὴν, τὸ ῥέμα τοῦ Βοσπόρου,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰς ἐσπαρμένας νήσους,
καὶ μεθ' ὁρμῆς ὁρμήσατε φρικτῆς καὶ παραφόρου,
καὶ δολισθητὴς μ' ἔξαψιν ἀδιαλλάκτου μίσους.
Ἀβάντι, φίλοι Ἕλληνες, κι' ἂς γίνῃ ἡ γίνη...
(Ἐνας γενναῖος Μακεδὼν μὴ σθεναρὰ τοῦ δίνει.)

Ἀκούοντες λοιπὸν βοὴν καὶ βλέποντες ν' ἀνθίζουν
τὰ δένδρα, τὰ φραγκόσυκα καὶ ἡ δερυκοκαῖα,
αἰσθάνομαι τὰ ἔγκατα οἱ κερανοὶ νὰ σπῇσιν,
καὶ πάλιν σὰς παρακαλῶ, μὴ δίνετε σθεναρὰς.
Εἰς πόλεμον, ἀκραταί, μεγάλον σὰς καλῶ...
(Μὲ μὴ γενναῖα καπελὰ τοῦ φαύλου τοῦ ψηλοῦ.)

Στήσατε τὴν σημαίαν μας, ἀπόγονοι Ἑλλήνων,
καὶ ὅχι μόνον στήν σελτὴν τοῦ Κωνσταντίνου πόλεον,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σόφειαν, Παρίσι καὶ Λονδόνον,
κι' ἐν γένει στήν ἐμφύλιον τῆς αἰκουμένης ἑλθόν.
Μὰ σεῖς, κλητῆρες, σώσατε τῶν λεμονίων τὸ θῆμα,
καὶ εὐθὺς στὸ Ἀστυνομικὸν πηγαίνετε με τιμῆμα.

Συλλαλητήρια κι' ἐθνεγερτήρια.

Καὶ συνήρχοντο τὰ πλήθη ὁμοθυμαδὸν ὅσας Στήλας
κι' ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κι' ἦσαν δούλαις παραμάναις,
κι' ἦκουες ἐδῶ τὰς δούλας, κι' ἦκουες ἐκεῖ τὰς σκύλας,
κι' ἐπωλοῦσαν μὲ βραχάτι οἱ ἀνατολῆται μάναις.
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσοῦ πλήθους ὁ Μακράκης ἀνεφάνη
σὺν ντοτόρος ποῦ τοῦ κόσμου τῆς μασέλαις συχνογάγει.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο βῆμα ποῦ ἀνῆλθεν ὁ Μακράκης,
τοῦ θεοῦ τὸν λόγον εἶχε καὶ ὁ Σώμερβιλ κηρύξει·
κι' ἴσως ἀνεβῆ ἀκόμη κι' ὁ γνωστὸς Καλαποθάκης,
καὶ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ μάτια των ἀνοίξει,
καὶ γνωρίσῃ τόσοσ κόσμος, ποῦ καθεὶς ἀγύρτης σέρνει,
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀποστόλους ὁ καθένας πόσα πέρνει.

Ἦρχισε λοιπὸν ὁ ῥήτωρ, καὶ μὲ τὴ γνωστὴ σας λίμα
διηγεῖται τὰ λεμόνια ὁποῦ ἤδρεν εἰς Καλάμας,
καὶ τὸ ξύλινό του πόδι κάποτε κτυπᾷ ὅτ' ὁ βῆμα,
κάποτε ὅτ' ὁ πλήθος δείχνει καὶ τὰς δύο του παλάμας,
καὶ κατὰ τοῦ Ὑπουργείου ἐπιτίθεται δριμύς,
ἐν ζητωκραυγαῖς τοῦ πλήθους, ἐν φωναῖς καὶ συριγμαῖς.

Εἰς τὸ ἓνα του τὸ χέρι ἐκρατοῦσ' ἐφημερίδες,
καὶ ὡς ἐκκρεμὲς τὸ ἄλλο ἀνεκίνει ὅτ' ὁν ἀέρα,
κι' ἀνεγίνωσκε ὅτ' ὁ πλήθος ἀτελείωταις σελίδες,
κι' ἔσκουζε τὸ πλήθος ὄλον, «κόφτο πιχά, τρελλὲ πατέρα»
Κι' ἐκατέβη τέλος πάντων ἀπ' τὴ μαρμαρένια στήλη,
ἐνφ' ὧνάξαν ἀκόμα καὶ οἱ ἀνθρώποι κι' οἱ σκύλοι.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ βῆμα ἀνεβαίνει
καὶ ὁ κύριος Σιγάλας μὲ πυρόχρουν γενειάδα,
— Συμπολῖται, ἀνακράζει, μὲ φωνὴ σὺν βραχνιασμένη,
ἀγαπάτε τὸν Μακράκη, τὸν λουφὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα,
κι' ἡ σημαία μας θὰ φθάσῃ ὅχι μόνον ὡς ὅτ' ὁ Πόλι,
ἀλλ' ἀκόμη, ὡς νομίζω, καὶ ὅτ' ὁ οἰκουμένη ὅλη . . .

Δὲν ἐπρόφθασε τὴν φράσιν εὐκρινῶς νὰ τελειώσῃ,
κι' ἓνας μιὰ σθερχιά τοῦ δίνει γιὰ νὰ κάμῃ ἄλγος χάξι,
κι' ἐνφ' σκέπτεται ὁ ῥήτωρ ἂν συμφέρῃ νὰ θυμώσῃ,
ἓνας ἄλλος τὸ καπέλο ὡς ὅτ' αὐτιά τοῦ κατεβάξῃ.
Συμπολῖται, ψιθυρίζει, ἐν φρικώδει ἀγωνία,
μὴ κτυπᾶτε τὸ καπέλο, ζήτω ἡ Μακεδονία!

Εἶπε κι' ἐξαφνα τὸ βάζει ἀνεπίστως ὅτ' ὁ τρεχάλα,
ἔχων τὸ ψηλὸ καπέλο φυλαγμένον ὑπὸ μάλης,
ἀλλ' ἀμείλικτον τὸ πλήθος ἐκυνήγει τὸν Σιγάλα
μετ' ἀλλαλαγμῶν καὶ ζήτω καὶ συγχύσεως μεγάλης.
Κι' ἂν δὲν ἤρχετο τυχαίως ἐν χωροφυλάκων σῶμα,
θᾶτρωγε σθερχιαῖς ὁ ῥήτωρ ἔως σήμερον ἀκόμα.

Περὶ Παρνασσοῦ ὡς ἐκ περισσοῦ

Εἰς τοῦ συλλόγου Παρνασσοῦ τ' ἀγαπημένα μέλη
θερμὰ εὐχαριστήρια καὶ ὁ Ρωμηὸς μας στέλλει,
διότι ὅτ' ὁ συμπόσιον τῆς Κηφισσιᾶς ἐκλήθη,
κι' ἐκ τῶν λαμπρῶν του φαγητῶν πολὺ εὐχαριστήριον
Κι' εἶναι πολὺ παρήγορον κανεὶς νὰ τὴν τυλῶνῃ,
ὁπόταν μάλιστα λεπτὸν πρὸς τοῦτο δὲν πληρώνῃ.

Ὅτ' ὁ Κηφισσιὰ λαμπρὰ κρασιὰ.

Εἶναι γνωστοὶ ὅτ' ὁ Κηφισσιὰ τοῦ Γεωργαντᾶ εἰς
πίνει κανεὶς καὶ πάντοτε ἐπιθυμεῖ νὰ πίνῃ.
Τοῦτο γνωρίζει ὁ Ρωμηὸς καὶ τὸ διακηρύττει,
καθόσον ἤπνε ἀπ' αὐτοὺς σ' ἐνὸς γνωστοῦ τοῦ σπῆτι,
κι' ἀντιληφθεὶς πῶς τὸ κρασί τῆς Κηφισσιᾶς δὲν παύει,
εὐθὺς ἐκλήθη μόνος τοῦ εἰς δεύτερον τραπέζιν.

Τῷ Βαλαωρίτῃ ὁ Ρωμηὸς κηρύττει.

Τὰ μέλη τῶν Εἰσαγγελῶν ἐσχάτως συνελθόντα,
ὅπως σκεφθεὺν καὶ διὰ σέ, γενναῖε Ξενοφῶντα,
τοῦτέστι τ' ἀπαιτούμενα ἂν κέκτῃσαι προσόντα,
πρὸ πάντων δὲ τὸ γεῦμά σου ὅτ' ὅψει των λαθόντα,
ἄτε καὶ σὲ ὅσας ἐκλογὰς οἰκτρῶς ἀποτυχόντα,
σ' ἀναγνωρίζουν μέλος των καὶ . . . τὸ τραπέζιν ἔρποντα.

Μερικαὶ συστάσεις γιὰ διασκεδάσεις.

Ὅποιος θέλει, κύριοί μου, τὴν πρωτεύουσάν ν' ἀφήσῃ,
ὅποιος ξέρεῖ μὲς ὅτ' ὁ ὥραις τῶν καυμάτων νὰ γιαντῇ,
ὅτ' ὁ ἀθάνατο Μαρούσι ἄλγος μέραις ἀς καθίσῃ,
ὅτ' ὁ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον τοῦ Κωστή Χαϊμαντᾶ
Περιποίησις μεγάλη, θαυμαστὴ καθαριότης,
νοικοκύρης ὅπως πρέπει καὶ κρασί βρεσίνας πρότις
μ' ἄλλα λόγια τὰ λεπτὰ σας δὲν πηγαίνουν ὅτ' ὁ χαῖμα,
καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇτε, ἐρωτήσετε κι' ἐμένα.

Μὲς ὅτ' ὁ δένδρα, ὅτ' ὁ ποτάμι, ὅτ' ὁ Κολοκοῦβος τὰ μέλη
ποῦ ἐμπνέονται κι' οἱ πλέον ἀκαλλίσθητοι πεζοί,
ὁποῦ ἄσματα βατράχων γλυκὺς ζέφυρος σὰς φέρε,
θὰ εὕρητε τὸ μεγάλο τοῦ Μαρδὸς μαγαζί.
Καὶ ἀμέσως μόλις πᾶτε σὰς συστήνω πρῶτα πρῶτα
νὰ προστάξετε πιλάφι ἀνεκτίμητο μὲ κότα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσῳ ὅτ' ὁ τυπογράφος
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραδεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα μὲρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσοι
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.